

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce: **L. M.**, narozený, bytem, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem advokátní kanceláře Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému **Krajskému úřadu Zlínského kraje**, se sídlem Tomáše Bati 21, Zlín, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 7. 2014, č. j. KUZL-25097/2014, sp. zn. KUSP-25097/2014/DOP/Mu,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Krajský úřad Zlínského kraje rozhodnutím č. j. KUZL-25097/2014, sp. zn. KUSP-25097/2014/DOP/Mu, ze dne 29. 7. 2014 zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně, Městského úřadu Uherský Brod, č. j. OSD/3802/15/13/Hn ze dne 11. 3. 2014, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů.

Jde o žalobu proti rozhodnutí, v celém rozsahu týkající se viny žalobce jako obviněného, včetně rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Rozhodnutí žalovaného bylo doručeno při nahlédnutí zmocněnce žalobce do spisu dne 15. 8. 2014, žaloba je tedy dle žalobce podávána v zákonné dvouměsíční lhůtě.

II. Obsah žaloby

Žalobce v žalobě uvedl, že ve svém podání odporu ze dne 12. 12. 2013 zástupce žalobce výslovně žádal správní orgán I. stupně, jakožto i žalovaného (též samostatným podáním ze dne 19. 5. 2014), o doručování písemností na e-mailovou adresu ... Zmocněnec žalobce tak učinil za účelem zpřehlednění vlastní komunikace se správními orgány. Na této adrese má rovněž zřízený důvěryhodný elektronický podpis, vydaný certifikační autoritou PostSignum (ověřitelné u České pošty s.p.).

Dle informací obsažených ve spise se žalovaný nepokusil o doručení rozhodnutí na elektronickou adresu, nýbrž rozhodnutí doručoval na adresu chybnou – a nelze proto dovozovat účinky doručení fikcí u doručení rozhodnutí žalovaného na adresu trvalého pobytu zástupce žalobce (neboť tomuto musí předcházet uložení písemnosti dle ust. § 23 správního řádu, které je přípustné jen tehdy, kdy nebyl adresát zastižen při doručování dle ust. § 20 správního řádu, když dle ust. § 20 odst. 1 správního řádu se písemnost doručuje na adresu pro doručování dle ust. § 19 odst. 3 správního řádu, dle kterého se na požádání účastníka doručuje na elektronickou adresu, a to i písemnosti uvedené v odst. 4).

Byť tedy žalovaný vyznačil právní moc dle doručení svého rozhodnutí fikcí na adresu trvalého pobytu zástupce žalobce, tuto vyznačil nesprávně, neboť doručení fikcí by se aplikovalo jen tehdy, pokud by doručení na adresu trvalého pobytu předcházel pokus o doručení na adresu doručování, v tomto případě elektronickou (...). Ve spisovém materiálu absentuje jakýkoliv věrohodný důkaz skutečnosti, že žalovaný vypravil písemnost na (elektronickou) doručovací adresu zástupce žalobce v souladu s právními předpisy.

Proto je okamžik jeho doručení nutno považovat okamžik, kdy se nový zástupce žalobce osobně dostavil ke správnímu orgánu za účelem nahlédnutí do spisu.

Rozhodnutí tedy bylo doručeno až dne 15. 8. 2014, přičemž odpovědnost za žalobcem údajně spáchané přestupky zanikla dle ust. § 20 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, dne 14. 8. 2014. Odpovědnost za přestupek tedy zanikla dříve.

K tomu se žalobce odkazuje na rozsudek NSS, č. j. 5 As 60/2009-163 „*Shledal-li by totiž (krajský soud) důvodnou námitku žalobce, že rozhodnutí mu bylo doručeno až po uplynutí prekluzivní lhůty, již sama o sobě by postačovalo ke zrušení správního rozhodnutí*“.

Jestliže tedy správní orgán nezastavil řízení o přestupku přesto, že odpovědnost za přestupek zanikla /§ 76 odst. 1 písm. f) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích/, jedná se o podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mělo za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé (§ 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s.), k němuž soud přihlédne z úřední povinnosti (NSS, č. j. 3 As 57/2004-39; 845/2006 Sb. NSS). Správní orgán I. stupně

se při doručování písemností během celého řízení dopustil stejného pochybení jako žalovaný – tedy doručoval na nesprávnou adresu. Zástupci žalobce pak nebylo doručeno předvolání k ústnímu jednání, výzva k seznámení se s podklady pro rozhodnutí, rozhodnutí v I. stupni a výzva k doplnění odvolání. Správní orgán tak zásadním způsobem zasáhl do procesních práv žalobce, neboť tomuto bylo upřeno právo na projednání věci v jeho přítomnosti a na vyjádření k provedeným důkazům (garantované čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod), dále potom právo na vyjádření před vydáním rozhodnutí dané ust. § 36 odst. 3 správního řádu a právo na dvojinstanční řízení, kdy každá z uvedených vad má zásadní vliv na zákonnost řízení.

Dále pak žalobce v žalobě namítal, že došlo k nesprávnému zhodnocení skutkového stavu – užití nepřípustného důkazu jako podkladu pro rozhodnutí o vině.

Správní orgán I. stupně užil jako tzv. privilegovaný důkaz fotografii z měření rychlosti.

Při pohledu na snímek z měření je zřejmé, že tento je neostrý a RZ vozidla na něm je zcela nečitelná. Návod k obsluze říká, citace: „*Systém MicroDigiCam byl navržen tak, aby snímal obrázky ze vzdálenosti 50 až 170m od měřicího místa. Optimální vzdálenost zaměření je 80 – 140m, avšak dobré osvětlení a zaostření umožňuje vzdálenost prodloužit*“.

Obsluha měřicího zařízení však zvolila pro provedení měření větší vzdálenost, než je vzdálenost konstrukční. Rozhodnutí obsluhy zvolit takovouto vzdálenost měření navzdory návodu k obsluze má za následek nekvalitní fotografii z měření a neidentifikovatelné vozidlo na ní, jelikož toto nenese ani jiné specifické znaky, které by byly na fotografii viditelné. Nadto vlivem tohoto rozhodnutí roste pravděpodobnost vzniku nepřesnosti, o níž pojednává následující odstavec.

Dále je zřejmé, že je diskutabilní, zda je fotografie z měření vybavena záměrným křížem. Na fotografii jsou dvě bílé kolmice, které tvoří kříž. Pokud tyto skutečně jsou záměrným křížem, je zřejmé, že nebylo měřeno vozidlo obviněného, nýbrž měření vzniklo odrazem o vozovku a nelze říci, které vozidlo bylo měřeno. Pokud tyto čáry nejsou reprezentací záměrného kříže, je na místě zabývat se jejím vznikem, neboť mohly být projevem poruchy měřicího zařízení, především však v takovém případě absentuje vyobrazení záměrného kříže.

Žalovaný uvedl, že pokud by bylo zařízení chybně nastaveno, ke změření rychlosti nedojde. K tomu žalobce uvádí, že žalovaný má částečně pravdu. U zařízení MicroDigiCam může vzniknout celá řada chybových stavů, které zcela jistě povedou k vyhodnocení měření jako chybné a jeho anulování. Zcela jistě je měření vyhodnoceno jako chybné, pokud dojde k chybě komunikace, kdy dojde k narušení komunikace mezi kamerou a laserovým modulem, či pokud je naplněna kapacita paměti přístroje, či vybití kamery, laserového přístroje či přídatného počítače, či pokud zmizí spojení s pocket PC, případně nedojde-li k návratu laserového paprsku (např. zaměření příliš vzdáleného objektu, zaměření mimo objekt, apod.).

Ačkoliv je zařízení vybaveno mechanismy pro zajištění případných chybových stavů, nikdy nelze zaručit, že jsou tyto mechanismy na 100% účinné, neboť ne každá porucha musí zanášet do systému vnitřně odhalitelné stopy. Z chyb, které mohou nastat bez poruchy přístroje, budou nejvýznamnější nezaznamenání rozptýleného světla, či ztráta pozorování tohoto rozptylu v již započatém měření, např. vlivem překážek v cestě paprsku a měřenému objektu, či v případě aktivního rušení (např. „antiradary“).

Pokud dojde k výrazné chybě měření, zařízení samo takovouto chybu odhalí a měření neprovede. Zařízení MicroDigiCam pracuje na principu diferenčního dálkoměru. Vzdálenost přístroje měří za pomoci laseru, tedy zdroje koherentního, monochromatického světla. Tento laser vyšle k měrnému objektu svazek, který je na tomto objektu rozptýlí. Zařízení následně „hledá“ rozptýlené zbytky paprsku, které se odrazily směrem zpět k vysílači a změří čas, za který světlo tuto vzdálenost urazí. Z tohoto údaje a znalosti rychlosti světla v atmosféře, dokáže zařízení přesně spočítat vzdálenost od měřeného objektu. Na základě rozdílu (diference) změřených vzdáleností za určitý čas stanoví zařízení přesně rychlost. Kdykoliv, kdy bude změřená diference vzdálenosti jiná, než jaká odpovídá rychlosti pohybu měřeného vozidla, bude změřena jiná rychlost, než jakou se měřený objekt pohyboval. Jako příklad změřením odlišného rozdílu vzdálenosti, než jaký odpovídal rychlosti pohybu měřeného vozidla, uvedl měření, kdy by bylo měření provedeno na čelním skle vozidla a vinou obsluhy či tvaru komunikace se měřící paprsek posunul níže na tomto skle.

Laserové měřící zařízení pracuje na principu diferenčního dálkoměru, tedy rychlost bude stanovena podle rozdílu vzdálenosti změřených za určitý čas. Při takovémto posunu by se vzdálenost změřená přístrojem měnila plynule, tedy řídicí jednotka zařízení nemůže rozpoznat případnou chybu v měření, neboť data, která bude dostávat, budou naprosto shodná s daty při jakémkoliv jiném měření. Rozdíl změřených vzdáleností však bude „a“. Pro běžné vozidlo může být rozměr „a“ např. 40cm. Za 0,3 sekundy trvající měřící cyklus tedy vznikne odchylka velikosti 0,4m. Jednoduchým výpočtem se zjistí, že naměřená rychlost by se lišila o 4,8km.h - 1, a to navíc proti již zohledněné chybě samotného zařízení 3km.h - 1. Vzhledem k tomu, že fotografie nebyla vybavena záměrným křížem, není možné např. tuto možnost vyloučit. K obdobným jevům může dojít vždy při přechodu z vozovky do plochy vozidla, pokud tato není dostatečně vzdálená, či např. na kapotě vozu, která je skloněna ještě více.

Svědék Ch. uvedl, že měření bylo provedeno přes čelní sklo služebního vozidla Jelikož pracuje zařízení MicroDigiCam se světelným paprskem, jak bylo vysvětleno, tento podléhá stejným jevům jako viditelné světlo. Na čelním skle vozidla, a zejména při pozorování z jiného úhlu, než na jaký bylo sklo navrženo (z místa a výšky očí řidiče), nelze vyloučit deformaci (odchýlení) měřícího paprsku z jeho kurzu. V takovémto případě nemůže být s jistotou určeno, kterým směrem, resp., které vozidlo, bylo měřeno.

Vzhledem k výše uvedenému je zřejmé, že obsluha měřícího zařízení postupovala v rozporu s Návodem k obsluze. Takováto skutečnost zakládá nepřípustnost důkazu pro jeho pořízení v rozporu se zákonem. K nutnosti měřit v souladu s Návodem k obsluze odkázal žalobce na rozsudek NSS, č. j. 3 As 29/2011- 56. Uvedl: „*Nejvyšší správní soud považuje vyjasnění otázky, zda při měření žalobcova vozidla postupovali zasahující policisté v souladu s Návodem k obsluze měřícího přístroje PolCam PC2006 za důležité pro zákonnost*

rozhodnutí o spáchání předmětného přestupku. V ověřovacím listu č. 253/09 uvedeného přístroje je totiž uveden závěr, že rychloměr lze používat k měření rychlosti za dodržování Návodu k obsluze. Také z tohoto důvodu považuje za nutné doplnit důkazní řízení minimálně o výsledcích zasahujících policistů, případně o další důkazy, jejichž provedení by se v dalším řízení před správními orgány ukázalo vhodným a potřebným pro řádné a úplné zjištění skutkového ho stavu věci.

Nutnost postupovat v souladu s návodem k obsluze měřicího zařízení je explicitně stanovena v čl. 29 odst. 2 pokynu ředitele ředitelství služby dopravní policie Policejního prezidia ČR č. 1/2010, kterým se upravuje postup při dohledu na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích.

Pokud tedy při manipulaci s měřicím zařízením člen hlídky nepostupoval v souladu s návodem k obsluze, dopustil se tímto nerespektování uvedeného předpisu a tím porušil povinnost danou mu ust. § 45 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů, tedy důkaz byl získán v rozporu se zákonem a je tedy dle ust. § 51 odst. 1 správního řádu nepřijatelný. Povinnost příslušníků obecní policie vyplývá z jejich pověření Policií, kdy je zřejmé, že strážníci musí dodržovat stejné povinnosti jako policisté.

Důkaz fotografií z měřicího zařízení je nutno tedy považovat za pořízený v rozporu s právními předpisy. Jako takový podle ust. § 51 odst. 1 správního řádu nemůže být užit v řízení o přestupku. Žalobce proto navrhoval, aby krajský soud vydal rozsudek, kterým rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 7. 2014, včetně souvisejícího rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 11. 3. 2014 zruší pro vady řízení a nezákonnost a věc vrátí žalovanému k dalšímu řízení.

Dále žádal, aby soud zavázal žalovaného žalobci nahradit vzniklé mu náklady.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný uvedl, že při posuzování odvolání podaného žalobcem se opíral o správní spis zpracovaný MěÚ Uh. Brod. Celý případ přezkoumal odvolací orgán z moci úřední dle § 82 odst. 2 správního řádu, neboť žalobce, zastoupený zmocněncem P. K., nebyl schopen předložit jediný adekvátní odvolací důvod proti skutkovému či procesnímu stavu v řešené věci.

Žalobce v žalobě vytváří iluzi, že se fakticky nedozvěděl o jednotlivých úkonech, které správní orgán v řízení učinil, neboť mu údajně nebyly zasílány písemnosti, jak požadoval, na elektronickou adresu, ale na e-mailovou adresu, kterou si pro doručování písemností nezvolil.

Žalovaný uvádí, že zmocněnec obviněného si přál doručovat v odporu proti příkazu, jehož součástí je také plná moc, na adresu, Správní orgán doručoval zmocněnci obviněného na adresu, tudíž nikoliv na adresu, jíž si zmocněnec obviněného určil jako doručovací ve smyslu 19 odst. 3, 7 a 8 správního řádu.

Podle ust. § 19 odst. 3 správního řádu navíc platí, že nevylučuje-li to zákon nebo povaha věci, na ‘ požádání účastníka řízení správní orgán doručuje na adresu pro doručování nebo elektronickou adresu, kterou mu účastník řízení sdělí, zejména může-li to přispět k urychlení řízení; taková adresa může být sdělena i pro řízení, která mohou být u téhož správního orgánu zahájena v budoucnu.

Podle ust. § 19 odst. 8 správního řádu se písemnosti uvedené v odstavci 4 (povinně doručované do vlastních rukou) na požádání adresáta doručují jiným způsobem podle tohoto zákona; v takovém případě platí, že písemnost je doručena třetím dnem ode dne, kdy byla odesílána. V případě doručování na elektronickou adresu platí, že písemnost je doručena v okamžiku, kdy převzetí doručované písemnosti potvrdí adresát zprávou podepsanou jeho uznaným elektronickým podpisem. Nepotvrdí-li adresát převzetí písemnosti nejpozději následující pracovní den po odeslání zprávy, která se nevrátila jako nedoručitelná (odst. 9), doručí správní orgán písemnost, jako by adresát o doručování na elektronickou adresu nepožádal.

Doručování na elektronickou adresu má tedy pouze podpůrný význam, nejedná se o plnohodnotný způsob předávání úředních písemností, neboť je tak závislý na součinnosti adresáta, že její absence sama o sobě k právním účinkům doručení (na rozdíl od jiných způsobů doručování) nevede. Naopak nedostatek součinnosti vyvolává nutnost doručovat písemné vyhotovení dokumentů do vlastních rukou, a to buď osobně, nebo prostřednictvím provozovatele poštovních služeb. Není proto vůbec vadou doručování, pokud není respektováno přání adresáta spočívající v doručování písemnosti na elektronickou adresu, za současné podmínky, že adresát si toto rozhodnutí převezme jinak, a je přitom lhostejno, zda se tak stane fyzickým převzetím zásilky, nebo formou fikce doručení na odpovídající adresu či při doručování do datové schránky. Zmocněnec P. K. nemá elektronickou adresu zřízenou pro *zpráhlednění komunikace se správními orgány*, ale pouze proto, aby se mohl rychleji seznámit s obsahem úkonů činěných správním orgánem v řízení a vybírat k případnému potvrzení (bez elektronického podpisu) jen ty písemnosti, které pro něj nemají valný právní význam. Ust. § 19 odst. 3 správního řádu umožňující účastníkovi řízení volit si elektronickou adresu, má za cíl urychlit proces celku právního řízení a nikoli zjednodušovat seznámení se s písemnostmi jednostranně pouze účastníkovi řízení, v tomto případě zmocněnci P. K.

Žalobce se v této souvislosti domáhá absence fikce doručení rozhodnutí o odvolání, když dovozuje, že nemohlo nabýt rozhodnutí o odvolání právní moci, když nebyl učiněn pokus o doručení na elektronickou adresu zmocněnce. Žalovanému není známo žádné ustanovení správního řádu podmiňující aplikaci fikce doručení pokusem o doručení na elektronickou adresu. Rozhodnutí o odvolání nabylo právní moci dne 11. 8. 2014. Z čeho žalobce dovozuje doručení rozhodnutí o odvolání až dne 15. 8. 2014, tedy v den zániku odpovědnosti za přestupek ve smyslu ust. § 20 zákona o přestupcích, není žalovanému známo. Den, kdy se nový zmocněnec K. S. dostavil po nabytí právní moci pouze nahlédnout do spisu, jím rozhodně nebude. Žalovaný si není vědom toho, že by zmocněnci K. S. při nahlížení do spisu oznamoval, tedy doručoval proti podpisu rozhodnutí o odvolání. Žalovaný při návštěvě zmocněnce K. S. samozřejmě vypracoval protokol o nahlédnutí do spisu, kde je zaprotokolováno a podepsáno, že zmocněnci byl předán v kopii spisový materiál L. M. a F. B.

V protokolu není ani slovo o úkonu doručování rozhodnutí odvolání žalobce L. M. zmocněnci K. S. Žalobce si vykládá institut doručování vymezený správním řádem dost neotřele a svévolně. Fikce doručení by nemohla nastat jedině tehdy, jestliže by správní orgán doručoval jednotlivé písemnosti v řízení pouze na e-mail a rezignoval by na povinnost zasílat písemnosti také na adresu pro doručování

Z úřední činnosti je odvolacímu orgánu známo, že P. K. se činnosti v řízeních tohoto typu věnuje opakovaně, a že jeho požadavek doručovat na různé e-mailové adresy slouží nikoliv k urychlení řízení, ale naopak k jeho prodloužení, neboť ten dosud doručení žádné písemnosti nepotvrdil. Adresa rovněž nesplňuje podmínku urychlení vlastního správního řízení. Diakritický znak nad adresou domény komplikuje doručování na k ní patřící e-mailovou adresu, neboť vyžaduje specifické softwarové úpravy spisové služby, eventuálně komplikované psaní takové adresy. V daném případě je proto evidentní, že i volba takové adresy je spíše snahou řízení zkomplikovat a prodloužit, než jí použít jako prostředek k rychlé komunikaci mezi adresátem a správním orgánem.

Nelze přehlédnout ani skutečnost, že rozhodnutí o přestupku, které správní orgán doručoval také na e-mailovou adresu bylo jako jediná písemnost ze všech odesílaných písemností příjemce potvrzeno – viz doručenka ze dne 19. 3. 2014. Je zřejmé, že zmocněnec P. K. užívá i tuto e-mailovou adresu.

Žalovaný předkládá také soudu důkaz, že písemnost zaslou na adresu ..., kterou má zmocněnec P. K. také zřízenou jako elektronickou adresu pro doručování písemností, nelze na tuto adresu doručit. Důkaz předkládá žalovaný z jiného případu – obviněného J. G., kde je P. K. také zmocněnec a pro změnu si uvedl odlišnou elektronickou adresu, ale také s dlouhým „á“ uprostřed adresy.

Takové jednání ve svém souhrnu a v souvislostech výše popsanych naplňuje znaky zneužití práva, a proto k němu nelze přihlížet. Možné zneužití institutu práva na zastoupení musí správní orgány hodnotit individuálně k okolnostem daného případu a fakticky dokázat, že se tak stalo. Vymezení institutu zákazu zneužití práva v zastoupení lze nalézt v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 11. 2005, Afs 107/2004-48, kde bylo zdůrazněno *„zákaz zneužití práva představuje výjimku z pravidla; proto nelze např. předem paušálně říci, že o zneužití práva by se již nejednalo tam, kde by dalšími členy spolku byly tři, pět, deset či kolik dalších osob, mezi nimiž a žalobcem by již neexistovaly úzké rodinné vazby. Jinak řečeno, nelze předem a obecně stanovit s matematickou přesností - ostatně právo není matematika - kdy se zákazu zneužití - jakožto výjimky z pravidla - použije, a kdy nikoliv. Vše záleží na okolnostech konkrétního případu a na soudcovském uvážení a rozmyslu. Stanovením přesných pravidel by se popřel smysl a samotná podstata institutu zákazu zneužití subjektivních práv; tento institut se musí vyznačovat jistou obsahovou pružností, aby mohl reagovat na nekonečné množství životních situací, na něž nemůže ve své obecnosti právní norma pamatovat. Institut zákazu zneužití subjektivních práv (k ničím neodůvodněné újme jiného či k ničím neodůvodněné újme společnosti, tj. koneckonců jejích členů) představuje materiální korektiv formálního pojetí práva, prostřednictvím něhož se do právního řádu vnáší hledisko ekvity (spravedlnosti). Zákon, jenž je ze své povahy obecný, nemůže pojmově pamatovat na všechny myslitelné životní situace, které mohou za jeho účinnosti nastat.*

V důsledku toho se může přihodit, že určité chování formálně vzato - ve skutečnosti ovšem pouze zdánlivě, jak bylo vyloženo výše - odpovídá právní normě (či lépe řečeno dikci právního předpisu), avšak je zároveň pocíťováno jako zjevně nespravedlivé, neboť v rozporu s určitými základními hodnotami a s rozumným uspořádáním společenských vztahů působí jiným újmu. Takové chování má potom povahu nikoliv výkonu subjektivního práva, nýbrž jeho (právem reprobovaného) zneužití“.

Žalovaný považuje v dané situaci za naprosto dostačující, pokud správní orgán I. stupně a žalovaný doručoval všechny písemnosti v řízení včetně na doručovací adresu P. K. Doručování na elektronickou adresu žalovaným i správním orgánem I. stupně mělo povahu pouze nadstavbového rámce.

K překročení maximální povolené rychlosti v obci a prováděných důkazů žalovaný uvedl:

K důkazu o překročení rychlosti prokazujícím spáchání přestupku žalobcem a dalším souvislostem s měřením rychlosti se vyjádřil žalovaný dostatečně na straně 3 až 6 rozhodnutí a na posouzení celé věci zde uvedené odkazuje. Podotýká jen, že by bylo vhodné, aby žalobce své hypotézy předložené v žalobě doložil uchopitelným důkazem prokazujícím překročení rychlosti a spáchání přestupku žalobcem. Proti tvrzení žalobce stojí ověřovací list rychloměru, dvě svědecké výpovědi policistů a snímek prokazující překročení nejvyšší dovolené rychlosti.

Dále pak uvedl žalovaný, že funkce laserového rychloměru MicroDigiCam LTI je zcela automatická, přičemž při jakémkoliv chybném měření, nebo při ztrátě napětí dochází automaticky k vypnutí přístroje. Např. výběr nesprávného měřicího stanoviště (které v žalobě rozporuje žalobce kvůli předmětům na fotografii změřeného vozidla), či chybná vzdálenost měření, má za následek vypnutí rychloměru. V rozsudku č. j. 4 As 42/2011-115 dospěl NSS k závěru „pokud by došlo k chybě při měření rychlosti, nemělo by to za následek nepřesný výsledek měření, ale ke změření rychlosti by vůbec nedošlo a na displeji přístroje by se objevila zpráva o chybě měření“.

Pokud tedy byla rychlost vozidla žalobce rychloměrem zaznamenána, metoda měření byla v souladu s manuálem k obsluze. Žalovaný dále připomíná, že celý systém měření je založen na požadavku zajištění toho, aby naměřená hodnota nemohla být zkreslena žádnými vnějšími vlivy. V případě, že dojde ke změření rychlosti, nemohlo být měření ovlivněno žádnými dalšími vlivy a naměřená hodnota odpovídá skutečnosti.

Přestupek překročení rychlosti není třeba vždy prokazovat svědeckou výpovědí policistů obsluhujících radarový rychloměr. I bez svědeckých výpovědí policistů je nájisto postaveno, že se žalobce přestupku překročením rychlosti dopustil. Žalobce nezpochybnil v průběhu celého řízení osobu přestupce ani měření samotné. Svědecké výpovědi strážníků Městské policie Uh. Brod osvětlily okolnosti měření, ale zejména eliminovaly případné tvrzení žalobce, že došlo k záměně za jiné vozidlo nebo např. k výměně řidičů. Nejvyšší správní soud v několika rozsudcích vyslovil právní názor, že úřední záznam dává správnímu orgánu předběžnou informaci o přestupku zjištěném policií, který musí být doplněn, je-li to možné, výslechem policistů. Nejvyšší správní soud akcentoval důležitost svědecké výpovědi,

jakožto důkazního prostředku v rámci správního řízení, a je-li totiž možné ve věci vyslechnout svědky, nemůže dokazování spočívat pouze v provedených úředních záznamech. Obsah svědecké výpovědi posléze slouží za důkaz v přestupkovém řízení, viz např. judikáty NSS, č. j. 1 As 96/2008, 2 As 81/2010-42 nebo 2 As 67/2011-89. Judikatura NSS opakovaně dovodila pro přestupkové řízení kladení zvýšených nároků na rozsah a způsob zjišťování podkladů rozhodnutí a v jejich světle vykládání obecných ustanovení správního řádu. Je také zřejmé, jak vyplývá z ustanovení správního řádu, že přestupkové řízení, jakožto řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost v podobě sankce za přestupek, je ovládáno zásadou vyšetřovací (srov. např. rozsudek ze dne 29. 8. 2007, č. j. 1 As 11/2007-70).

Nicméně v řadě rozsudků, zvláště z poslední doby, u přestupku překročení rychlosti, NSS dovodil, že zjištěný skutkový stav není třeba dokazovat výsledkem zasahujících policistů přítomných prováděnému měření, neboť privilegovaným důkazem je záznam o překročené rychlosti:

- Rozsudek ze dne 12. 5. 2012, č. j. 9 As 76/2010-96 „*stěžejním důkazem o spáchání přestupku je fotografický snímek z radaru, se kterým nebylo možno jakkoli manipulovat, který jednoznačně vykazuje, že stěžovatel v daný okamžik na daném místě překročil zákonem povolenou rychlost. Ze spisového materiálu je patrné, že zpochybňovaný obsah úředního záznamu byl pro posouzení daného případu pouze podkladem doplňujícím informace o tom, v jaké obci a kdy k měření došlo*“.
- Rozsudek ze dne 21. 6. 2013, č. j. 6 As 25/2013-25 „*úřední záznam o přestupku sice může být podkladem pro rozhodnutí, pro potřeby správního trestání, ale samozřejmě nemůže sám o sobě postačovat, jelikož podle § 137 odst. 4 správního řádu jej nelze použít jako důkazní prostředek. V tomto případě však svědectví policistů nebylo jediným způsobem, jak přestupek prokázat, jako tomu bývá u přestupků zjišťovaných pouhým okem (držení telefonního přístroje v ruce za jízdy, nepřipoutání bezpečnostními pásy apod.). Stěžejní důkaz poskytl videozáznam vozidla dokládající překročení nejvyšší povolené rychlosti, který k prokázání skutku postačuje (k tomu srov. Rozsudek NSS ze dne 28. 2. 2013, č. j. 5 As 64/2011-66)*“.
- - Rozsudek ze dne 28. 2. 2013, č. j. 5 As 64/2011-66 „*v nynějším případě se dokazování neopíralo pouze o úřední záznamy (...). Navíc by předmětem výslechu byla výpověď policistů, kteří již svá zjištění sepsali v oznámení přestupku, jen stěží lze tedy očekávat, že by tyto výpovědi přinesly nové skutečnosti. Nejvyšší správní soud tímto rozsudkem nesnížil nároky kladené na správní orgány v rámci dokazování, ale i opačně dovodil, že vyslechnout policisty není nutno vždy, neboť je potřeba přitom hodnotit konkrétní skutečnosti a individuální okolnosti každého případu.*“
- Rozsudek ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013 „*z provedeného dokazování před správním orgánem žádné okolnosti o nesprávnosti provedeného měření zjištěny nebyly, k měření byl použit přístroj kalibrovaný (k měření použitý ve lhůtě*

stanovené k platnosti provedeného ověření). Potencionální nepřesnost měření je navíc zohledněna v odchylce ± 3 km/h, která naměřenou rychlost ve prospěch řidiče redukuje. Po dobu trvání ověření přesnosti měření rychloměru je tedy chybnost měření objektivně vyloučena. V případě nesprávného měření přístroje by přístroj rychlost nezměřil. Rychloměr byl navíc obsluhován řádně proškoleným policistou.

- Rozsudek ze dne 9. 9. 2010, č. j. 7 As 65/2010 „*Nejvyšší správní soud poukazuje na to, že obecně nelze vyloučit, že v některém z případů může dojít k poruše na měřícím zařízení. V daném případě však žádné skutkové okolnosti mimo ničím nedoloženého tvrzení stěžovatele, nenasvědčovaly tomu, že by předmětný silniční laserový rychloměr naměřil nesprávnou hodnotu. Z obsahu správního spisu vyplývá, že tento typ měřidla byl certifikován dne 11. 10. 2004 (certifikát ČMI č. 0111-CS- C141-04, na nějž odkazuje ověřovací list), a poté byl ověřen zkouškou v laboratoři Českého metrologického institutu, která konstatovala, že splňuje všechny požadované metrologické parametry a lze jej používat pro měření rychlosti silničních vozidel s dobou platnosti ověření do dne 13. 11. 2008. S ohledem na uvedené, nevyvstala ve věci potřeba nějakým způsobem doplnit dokazování proto, aby mohlo být vydáno rozhodnutí bez důvodných pochybností“.*

Odkaz žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu, č. j. 3 As 29/2011-56 není na projednávání přestupek příležitým. Ve věci řešené Nejvyšším správním soudem správní orgány i přes provedené dokazování nedokázaly vyloučit od počátku prezentované tvrzení obviněného, že přestupku překročení rychlosti byl donucen v důsledku porušení pravidel silničního provozu ze strany policistů provádějících měření rychlosti. Toto byl důvod, který krajský soud vedl ke zrušení rozhodnutí žalovaného a Nejvyšší správní soud k zamítnutí kasační stížnosti žalovaného. V nyní řešené věci žádné pochybnosti o okolnostech změření rychlosti nevznikly, ani nebyly žalobcem v průběhu řízení namítnuty.

Navrhoval tedy vzhledem k uvedeným skutečnostem, aby žaloba jako nedůvodná byla zamítnuta.

IV. Napadené rozhodnutí

Pokud jde o napadené rozhodnutí, bylo vydáno Krajským úřadem Zlínského kraje, odborem dopravy a silničního hospodářství, oddělení dopravy a správních agend pod č. j. KUZL-25097/2014, sp. zn. KUSP-25097/2014/DOP/Mu, kdy žalovaný v souladu s ust. § 90 odst. 5 správního řádu zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí vydané Městským úřadem Uherský Brod, odbor správní, pod č. j. OSD/3802/15/13/Hn ze dne 11. 3. 2014 a toto rozhodnutí potvrdil.

Výše uvedeným rozhodnutím byl obviněný L. M. uznán vinným ze spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu v příčinné souvislosti s porušením ust. 18 odst. 4 téhož zákona. Tohoto přestupku se měl dopustit tím, že dne 14. 8. 2013 v čase 15:29 hod. na pozemní komunikaci silnice II. třídy, 490 ul. Močidla, v obci Uherský Brod v místě zvaném „u splavu“, řídil motorové vozidlo zn., přičemž

při jízdě ve směru na obec Luhačovice, překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci o 20 km/h a více, která je stanovena maximálně na 50 km/h, kdy mu silničním laserovým rychloměrem zn. MicroDigiCam LTI, v. č. UX 017853 byla naměřena rychlost jízdy 81 km/h. Po odečtu povolené tolerance měřicího zařízení ± 3 km/h, byla nejnižší rychlost stanovena na 78 km/h, čímž tento řidič překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci nejméně o 28 km/h.

V. Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud v Brně v dané věci musel posoudit a zhodnotit dvě námitky žalobce. Nejprve musel zhodnotit námitku týkající se doručování v průběhu správního řízení, tedy zda toto probíhalo v souladu se zákonem (správní řád) či nikoliv, neboť s ohledem na tuto skutečnost bylo nutno posoudit, zda o přestupku, z něhož byl obviněn žalobce, bylo rozhodnuto pravomocně do jednoho roku od spáchání přestupku či nikoliv, a pokud by soud dospěl k závěru, že o přestupkovém jednání žalobce bylo ve lhůtě stanovené zákonem pravomocně rozhodnuto, musel posoudit, zda byl náležitě zjištěn skutkový stav věci, a to s ohledem na žalobní námitku žalobce, který tvrdil opak.

Z připojených správních spisů vyplývá, že v podání odporu do vydaného příkazu zmocněnec žalobce P. K. žádal správní orgán, jakož i odvolací správní orgán, o doručování písemností na e-mailovou adresu

V podaném odporu uvedl P. K. svou adresu, a to:

Podle § 19 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, nevylučuje-li to zákon nebo povaha věci, na požádání účastníka řízení správní orgán doručuje na adresu pro doručování nebo elektronickou adresu, kterou mu účastník řízení sdělí, zejména může-li to přispět k urychlení řízení.

Podle § 19 odst. 4 do vlastních rukou adresáta se doručují písemnosti podle § 59, § 72 odst. 1, písemnosti, o nichž tak stanoví zvláštní zákon, a jiné písemnosti, nařídí-li to oprávněná osoba.

Podle § 19 odst. 8 správního řádu písemnosti uvedené v odst. 4 se na požádání adresáta doručují jiným způsobem podle tohoto zákona; v takovém případě platí, že písemnost je doručena třetím dnem ode dne, kdy byla odeslána. V případě doručování na elektronickou adresu platí, že písemnost je doručena v okamžiku, kdy převzetí doručované písemnosti potvrdí adresát zprávou podepsanou jeho uznávaným elektronickým podpisem. Nepotvrdí-li adresát převzetí písemnosti nejpozději následující pracovní den po odeslání zprávy, která se nevrátila jako nedoručitelná (odst. 9), doručí správní orgán písemnost, jakoby adresát o doručení na elektronickou adresu nepožádal.

Podle § 19 odst. 9 správního řádu, pokud nebylo možno doručit písemnost doručovanou na elektronickou adresu adresáta podle odst. 3 nebo 8, protože se datová zpráva vrátila jako nedoručitelná, učiní správní orgán neprodleně další pokus o její doručení; bude-li

další pokus o doručení neúspěšný, doručí písemnost, jakoby adresát o doručení na elektronickou adresu nepožádal.

Soud zde uvádí, že se správního spisu bylo zjištěno, že v průběhu správního řízení se správní orgán pokoušel doručovat na elektronickou adresu, a to na adresu, a to z důvodu, které uvedl ve vyjádření, když sdělil, že nelze z důvodů technických žalobci doručovat na e-mailovou adresu, ve které se vyskytují diakritická znaménka. Adresa, na kterou bylo žalobci doručováno, tedy byla s krátkým „a“ ve slově zástupce. Soud zde uvádí, že na tuto adresu, tedy s krátkým „a“ ve slově zástupce se obecnému zmocněnci žalobce dařilo doručovat. Soud na to usuzuje z toho, že ve dvou případech, kdy se doručovaly v podstatě nevýznamné písemnosti zmocněnci žalobce, je zmocněnec žalobce na této adrese přijal a sám z adresy také odpovídal pracovníkovi správního orgánu (zasílal zprávu).

Je tedy zřejmé, že zmocněnec žalobce kromě e-mailové adresy, kde u slova zástupce bylo „á“, měl i další e-mailovou adresu, kde dlouhé „á“ ve slově zástupce nebylo uvedeno.

Soud uvádí, že pokud jde o obecného zmocněnce žalobce P. K., naprosto stejný scénář doručování volí ve vícero přestupkových řízeních, kdy zastupuje i jiné obviněné z přestupku (např. ve věci 41A 98/2014 či 22A 37/2014, obě Krajský soud v Brně), kdy také uvádí e-mailovou adresu s dlouhým „á“ ve slově zástupce, nicméně u určitých písemností, které nemají pro zmocněnce podstatný význam, se doručí i na adresu, kde ve slově zástupce je „a“.

Soud dospěl k závěru, po nahlédnutí i do uvedených dvou spisů Krajského soudu v Brně, že zvolení e-mailové adresy, kde ve slově zástupce je dlouhé „á“, je součástí předem připraveného scénáře, jehož jediným cílem je správní řízení prodlužovat, zpochybňovat doručování a dosáhnout tímto způsobem uplynutí zákonem stanovené prekluzivní lhůty pro uložení sankce za přestupek.

Soud tedy zdůrazňuje, že připravený scénář má jediný tento cíl, protože zvolení e-mailové adresy, u níž zmocněnec žalobce ví, že na adresu, kde ve slově zástupce je „á“, správní orgány, a to ať již jde o Krajský úřad Zlínského kraje, Krajský úřad Jihomoravského kraje, Krajský úřad Olomouckého kraje atd., doručovat nemohou a takto se přímo vyjádřili.

Zvolená e-mailová adresa nemá tedy přispět k urychlení přestupkového řízení, má mít právě opačný dopad a účinek. Protože žalobce na doručování na e-mailovou adresu, kdy ve slově zástupce bylo uvedeno „a“, nedal žádnou zpětnou vazbu správnímu orgánu, kromě dvou případů nevýznamného doručování, má soud za to, že správní orgán I. stupně i žalovaný postupovali správně, když rozhodnutí i veškeré písemnosti, např. předvolání k ústnímu jednání, doručovali na adresu bydliště žalobce, a to, když tuto adresu uváděl sám žalobce a ve všech případech, kdy na tuto adresu bylo doručováno, bylo doručováno ze strany České pošty zákonným způsobem a bylo vždy doručeno „fkcí“. Stejně to bylo i v případě doručování na doručovací adresu – Soud má za to, že i adresa bydliště, kterou soud uvedl, v žádném případě rovněž neměla přispět k urychlení správního řízení, neboť uvedená adresa, jak z písemností vyplývá, je adresa městského úřadu a adresát zde nemá domovní schránku. Správní orgán nemůže zajistit vhození zásilky do domovní schránky, když žalobce žádnou

domovní schránku nemá. Toto v jeho moci není. Přesto doručeno fikcí bylo v souladu se zákonem.

Soud uzavírá, že má za to, že žalobci bylo doručováno zákonným způsobem, neztotožňuje se se stanoviskem žalobce, že žalobci bylo rozhodnutí žalovaného doručeno až v okamžiku, kdy se nový zástupce žalobce dostavil ke správnímu orgánu za účelem nahlédnutí do spisu.

Dle názoru krajského soudu i toto je součástí připraveného scénáře, kdy po skončení správního řízení udělí žalobce zmocnění jinému obecnému zmocněnci (v tomto případě se jedná o K. S.), který se dostavil 15. 8. 2014 k žalovanému a požádal o kompletní kopii správních spisů (toto se také týká vícero správních řízení – soud to zjistil i v jiných projednávaných případech).

Rozhodně tento den nelze mít za den, kdy bylo rozhodnutí žalovaného doručeno žalobci, neboť 15. 8. 2014 mu žádné rozhodnutí doručováno nebylo, rozhodnutí žalovaného bylo doručováno 29. 7. 2014 P. K., obecnému zmocněnci, na e-mailovou adresu, ale nájisto na adresu doručovací, a to, když P. K. nedal žádnou zpětnou vazbu správnímu orgánu v tom smyslu, že na e-mailovou adresu mu bylo doručeno. Rozhodnutí žalovaného mu bylo doručeno, doručeno bylo fikcí a právní moc byla na rozhodnutí správně vyznačena tak, že rozhodnutí nabylo právní moci dne 11. 8. 2014.

Přestupkového jednání se žalobce měl dopustit dne 14. 8. 2013, takže rozhodnutí žalovaného nabylo právní moci do jednoho roku, a od jeho spáchání, proto nepřichází v úvahu použití ust. § 20 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, tedy, že by již uplynula prekluzivní lhůta a žalobce by již nemohl být za přestupek potrestán.

Soud zde uvádí, že je zcela evidentní, že připravený scénář zmocněnců žalobce je i v tom, že k nahlédnutí do správního spisu a převzetí kopie spisu žádal žalobce prostřednictvím nového zmocněnce 15. 8. 2014, tedy den poté, kdy již uplynula prekluzivní jednorozhodnutí lhůta. 15. 8. 2014 však žádné rozhodnutí doručováno nebylo.

Soud uvádí, že nelze za dané situace věc zhodnotit jinak než tak, že v případě v případě žalobce se jedná o zneužití práva.

Soud zde odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu 4As 99/2013, kde se uvádí, že *„/zneužitím práva je situace, kdy někdo vykonává své subjektivní právo k neodůvodněné újmě někoho jiného nebo společnosti. Takovéto chování, jímž se dosahuje výsledku nedovoleného, je jenom zdánlivě dovolené. O chování toliko zdánlivě dovolené jde z toho důvodu, že objektivní právo nezná zároveň dovolené a zároveň nedovolené; vzhledem k tomu, že ze zásady „lex specialis derogat legi generali“ vyplývá, že zákaz zneužití práva je silnější než dovolení dané právem, není takové chování výkonem práva, ale protiprávním jednáním/ (viz KnappV.: Teorie práva. CH. BECK, Praha 1995, s. 184-185). Výkon práva, který je vlastně jeho zneužitím, proto soud neposkytne ochranu.*

O takovouto situaci se dle názoru krajského soudu jedná i v této dané konkrétní věci přestupkového jednání, které soud řeší.

Pokud pak jde o druhou žalobní námitku, kterou je dle žalobce nesprávné zhodnocení skutkového stavu, zejména užití nepřipustného důkazu jako podkladu pro rozhodnutí o vině žalobce, soud uvádí, že s tímto stanoviskem žalobce rovněž nesouhlasí. Žalobce ve své žalobě podrobně popisuje situaci, proč dle jeho názoru měření měřicím zařízením MicroDigiCam nebylo použito v souladu s návodem k obsluze, a proto ani naměřená rychlost nebyla rychlostí, kterou vozidlo ve skutečnosti jelo.

S tímto tvrzením žalobce však soud v žádném případě nesouhlasí, a to z následujících důvodů:

Správní orgán měl k dispozici spis Městské policie Uh. Brod, a to konkrétně Oznámení o podezření ze spáchání dopravního přestupku ze dne 14. 8. 2013, včetně výstupu z měřicího zařízení, včetně fotografie vozidla, když je patrné, jaká byla na místě rychlost povolena, a jaká byla skutečná rychlost vozidla, ve kterém místě v Uherském Brodě bylo měření prováděno, když na výstupní fotografii, která není příliš kvalitní, není skutečně vidět registrační značka vozidla ani řidič, který vozidlo řídil.

Dále je součástí policejního spisu ověřovací list vydaný Českým metrologickým institutem 15. 8. 2012 týkající se silničního laserového rychloměru MicroDigiCam LTI, tedy silničního rychloměru, kterým byla měřena rychlost vozidla a tento ověřovací list má platnost do 15. 8. 2013, tedy byl platný v době, kdy k přestupkovému jednání žalobce mělo dojít.

I když na přiložené fotografii není na vozidle viditelná registrační značka ani řidič za volantem vozidla, správní orgán vyslechl oba strážníky městské policie, kteří byli v hlídce, jež měření prováděla, když měření konkrétně prováděl strážník B. Ch., který se vyjadřoval podrobně jak ke způsobu měření, ke vzdálenosti měřicího zařízení od měřeného vozidla, sdělil, že měřicí zařízení bylo řádně nastaveno v souladu s Návodem k obsluze, potvrdil, že k záměně řidiče v žádném případě nemohlo dojít a sdělil, že trvá na tom, že naměřená rychlost byla 81 km/h, došlo k překročení v obci o 28 km/h po odpočtu možné odchylky.

Soud zde uvádí, že není nejmenší důvod pochybovat o tom, že žalobce překročil rychlost v obci nejméně o 28 km/h, že měření rychlosti bylo provedeno v souladu s Návodem k obsluze, což vyplývá zejména z výpovědi strážníka B. Ch. a soud nemá nejmenší pochybnost o tom, že strážník, který měření silničním laserovým rychloměrem prováděl, návod k obsluze tohoto zařízení znal, neboť určitě se nejednalo v jeho případě o první měření rychlosti motorových vozidel uvedeným silničním laserovým rychloměrem, tato činnost patřila k jeho pracovním činnostem.

Z ničeho nevyplývá, že strážníci městské policie, kteří byli určeni k měření rychlosti vozidel na ulici Močidla v Uherském Brodě, by tuto činnost vykonávali s nějakou nezvyklou horlivostí za účelem obvinít z přestupku nevinného člověka. Z výpovědí obou strážníků vyplývá, že žádné komunikační problémy s žalobcem neměli, nevyplývalo ani, že by při

vyřizování této záležitosti s žalobcem došlo za nějaké vyhrocené situace. Strážníci pouze plnili své pracovní povinnosti.

Z toho, co uváděl žalobce v otázce zjišťování skutkového stavu, tedy z čeho by dle žalobce vyplývalo, že nebylo postupováno v souladu s návodem, soud uvádí, že z tvrzení žalobce dle názoru soudu nevyplývá, že by měření proběhlo v rozporu s Návodem k obsluze uvedeného měřicího zařízení a žalobce dle názoru soudu pouze tzv. „technickými argumenty“ v žalobě chce zpochybnit, že měření proběhlo v souladu s návodem.

Krajský soud uzavírá, jednak z listinných důkazů, tedy ze spisu městské policie, podpořené výsledkem obou svědků, že přestupkového jednání, které je žalobci kladeno za vinu, se tento dopustil.

Žaloba žalobce tedy důvodná není, a proto dle § 78 odst. 7 soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) ji soud zamítl.

Pokud jde pak o náklady řízení, rozhodnutí se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, náklady řízení mu proto přiznány nebyly, pokud jde o žalovaného, tomu kromě běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 20. ledna 2016

JUDr. Jana Kubenová, v.r.
samosoudkyně